

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valót.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetők, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló **2010. évi CIV. törvényből**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levél cím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**
a **MAGYAR ÚJSÁGÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE /MÚOSZ/**
Küldöttgyűlésének tagja

MIT LEHET ITT MEGBOCSÁTANI?

Ez év elején, járva a vidéki olvasóink között, óhatatlanul figyeltem fel arra, hogy a rendszerváltozásban csalódott emberek, szokatlanul éles kritikával beszélnek az elektronikus sajtó munkájáról. A közszolgálati rádióval, televízióval az a gondjuk, hogy **döntően a kormánypolitika szemszögéből ábrázolják, magyarázzák a történéseket**, a kereskedelmi hullámhosszakot és csatornákat meg amiatt bírálják, mert a **működtető hatalmi tényezők, gazdasági társaságok, vagy magántulajdonosok felfogásait, látásmódjait tükrözik**, s ez utóbbiak műsoraiból pedig **nemigen hiányzik a szenzációkeltés és -hajsza igénye**, sőt, a **bulvár tartalmú közlés sem**. Vagyis eme hallgatók és nézők a **pontosság, hitelesség, tárgyilagosság, kiegyensúlyozottság** korántsem megfelelő voltát nem a **médiatörvény** hiányosságaiban látják, mint az úgynevezett bal-liberálisok, hanem a **kapitalista tájékoztatás egész felépítményében**, amely nem széles tömeg-, hanem **szűk csoportérdeket szolgál**, párttagsági és –szimpatizánsi háttérrel. Egy ilyen nem régi konkrét sajtóbéli megnyilvánulásra többen is hivatkoztak, amelynek részleteit feljegyeztem, s azok lényegét adom közre az alábbiakban:

Mert beszélgetni jó... hirdette többször saját hangján a médiából ismert riporter, aki beszélgetőpartnereket invitált az egyik kereskedelmi rádió karácsonyi koraestén sugárzott műsorában való megszólaláshoz. Az ajánlott témák sorában a MEGBOCSÁTÁS-ról szólókat helyezte a fókuszba, várva olyan történeteket, amelyekben az egyik félnek volt oka a másik féllal szembeni haragra, ám később rádöbrent, ezt a jéggé szilárdult kapcsolatot fel kell oldani egy bocsánatkéréssel.

A békesség, a szeretett ünnepének hangulatához kétségkívül illettek volna a kétszer hat órára tervezett program illetően epizódjai, csak hát mindezekről alig, vagy egyáltalán nem hallottunk a műsorban. Ám annál többet a **kiszolgáltatott élethelyzetükről**, az **elszegényedőkről**, a **kilátástalanságban vergődőkről**. S ez ebbéli részletek olyan drámai megfogalmazásúak voltak, hogy a riporter az egyik beszélgetés során már felhívta a betelefonálót, hogy ne sorolja tovább a rettenetes dolgokat.

Bizony a **kapitalista rendszerben**, ahol a pénz és **nem az ember áll a középpontban**, ott irdatlan **tömegszámra zajlanak az egyéni problémák, reménytelenségek a világ minden részén**. Eklatáns példa volt erre a Kanadából telefonált, egykoron Kecskemétről induló hölgy, akinek kendőzetlen mondanójából kiderült, maga is zenét tanult, ám abból nem tud megélni, de a férje zongorajavító-hangoló munkájából is csak szűkösen, merthogy egyéb munka ott sincs. És a Párizsban élő, de szintén a hirös városból elszármazott asszony ugyancsak arról számolt be, hogy egy idős ember otthoni gondozása révén tud pénzhez jutni.

És ne hallgassuk el, jelentkezett olyan nő is, aki már hússzor követett el öngyilkossági kísérletet, merthogy kiutat nem lát az elviselhetetlen sorsából.

Ezek a szívszorító magándrámák hűen tükrözik azt a könnyörtelenül kizsákmányoló és bizonytalanságot, kiszámíthatatlanságot produkáló rendet, amiben mi évtizedek óta élünk és amiben mások, máshol már 30, esetleg 60 éve, vagy még régebb óta tengődnek. Minderről legutóbb így tudósított a Statisztikai tükör c. kiadvány: **hazánk lakosságának majd nem fele nyomorog és nélkülözésben él**. Eme szörnyűséges állapotot alapul véve, nincs csodálkozni valónk azon, hogy nemigen lehet megtalálni nálunk a MEGBOCSÁTÁS-ra módot adó szituációkat. És ez ügyben gondolkozzunk csak egy kicsit:

Mi oka lenne megbocsátani annak másfél-két millió embernek, akiktől a rendszerváltás legelső éveiben elvették az élet anyját, a munkát? Milyen megbocsátásra számíthatnának azok, akik szétverték az ipari és mezőgazdasági nagyüzemeinket, a fogyasztási és értékesítő szövetkezeteinket és külföldi kézbe adták a hazai vállalataink, termelőegységeink zömét? Miért kellene megbocsátani azoknak, akik felszámolták a cukor- és konzervgyárainkat, a tejüzemeinket? Hogyan lehetne megbocsátani azoknak, akik több ezernyi milliárd államadósság felvételével terhelték meg az adófizető állampolgárokat? Miért bocsásson meg az, aki saját hibáján kívül került a kisjövedelműek, illetve a teljesen ellátatlanok közé, s emiatt nem tudja fizetni a rezsiköltségét, vagy a pénzügyi tartozásait, s emiatt a kilakoltatás fenyegeti? Kinek bocsásson meg az, akit már többször kiraboltak a saját otthonában, vagy az utcán megtámadva vették el erőszakkal az értékeit? Miféle megbocsátás várható el ama kínos helyzetű családban, amelynek tagjai, közöttük a gyermekek hiányosan táplálkoznak, vagy éheznek?

De ne folytassuk tovább, mert hosszú lenne e tények szövegmezeje! Szó se róla, olyan emberek esetében, akikben érző szív dobog, akiknek a lelkében jóság lakozik, náluk nyilván megtalálható a megbocsátásra való hajlam is. Ami sajnos, már sokakban tört darabokra. És döntően az elmúlt 23-24 év „jóvóltából”, amelynek zászlaja a szabadság, a jogállam, a testvériség szellemében lobog ugyan, mögötte azonban rengetegen szenvednek az egzisztencia és a morál béklyójában!

*

Ebben a gazdaságilag és társadalmilag szinte véglegesen és végzetesen megosztott országban, talán egy következő műsor azt vizsgálhatná: a jövőben mit kell sürgősen tenni azért, hogy úgymond legyen intézményes ok a megbocsátásokra is... — fogalmazzák meg jó néhányan álláspontjukat a rendszerváltozás vesztesei sorában azok, akikkel találkoztam, s akik meggyőződéssel vallják, hogy csak az vezethet előre, ha a jövőben a nép egésze közösségi céljaihoz igazodnak a magánérdekek is, a közeli múltunkat pedig nem likvidáljuk, hanem annak értékeit, hasznos elemeit átvesszük, tovább fejlesztjük!

2013. január 8.

Velkei Árpád
rovatszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerátváltás veszteségeinek** készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
